Пустельник босий перед ним білястий череп
— Спокуси тлять мене печуть десь у нутрі
Приваби місяця принади словопрі
Кляну всі зречення кляну тяжкий мій жереб

Як я молюсь зірки готові утікати
О женський черепе Слонова кість Дірки
Мій крик од голоду хрипким став і гірким
Оце ж мені на піст найшовся сир діркатий

Бичуй о Господи надзахідні хмарини
Що пнуть у небеса рожевенькі задки
Вже затуляються уденішні квітки
І в стумі чується химерення мишине

В людей є ігри в чіт чи лишку в чик-чиричку
Є гра пупів є гра напів і до щирця
О Господи благий що відаєш серця
Подай мені любов пошли якусь дівичку

Щоб пальчики тяглись і нігтики цвіли
На щастя на добро хоч то знаки оманні
Щоб Незнайома та в жагучім пориванні
До мене кинулась о Господи звели

Чим Боже я згрішив нещасний одноріг
Попри вогонь жадань тужливо самотинний
Мордований мій уд мов немовля невинний
Стоїть собі стовпом на розстані доріг

Христос нагий Накинь о Господи накинь
На тіло страдника м'які нешиті шати
В криниці падає дзигарний дзвін дзвінчатий
Під ізохронний дзюрк дощевих крапелин

Тридцять ночей не спав немов непритаманний
Та так і не діждав кривавих тих потів
А ти Розіп'ятий ти кровію потів
Скажи Христе що ні в саду у Гефсимані

Стояв навколішках і наслухав як шпорта
Як шарпа в жилах кров і серце як бубнить
В артеріях на кшталт коралів чи грибниць
Але скупа навік була моя аорта

Щось раптом крапнуло Я думав благодать
І з непрощенних душ моя глумилась душка
Та потім зрозумів що то із носа юшка
Од пахноти квіток усього можна ждать

Я кпив із ангела що з ліні й недбання
Так чаші й не підніс сивенький ледащиця
Я скинув геть свою кольку волосяницю
Того жорстокого ліонського ткання

До лиха Сміх мені з ложесен тих папес
Безперсих тих святиць Іду в велике місто
Хоч може за своє осквернене дівицтво
Між рук між ласк між слів там пропаду як пес

Встаю божественно проти крутих вітрів
Мов промінь місячний обожуваний морем
Даремно я моливсь угодникам суворим
Моїх опрісноків ніхто не освятив

І я іду біжу О ніч Не люлі-люлі
А улю-лю Ліліт вигукує О ніч
З твоїх трагічно повитріщуваних віч
Зоряють навсібіч золочені пілюлі

Скелет невинної цариці он повис
На зорній ниточці о строгосте шалена
Вночі чорніє ліс надія мре зелена
Як умирає день дух визівнувши ввись

А я іду біжу О день Порив світанку
Сов рубіновий зір затемрив унівець
Розкривши погляди пробуджених овець
І льох з рожевими сосками наостанку

Летючі ворони даремні тіні стелять
По половіючих обрідчастих житах
При вбогих присілках де по чадних хатах
Опудала сови красуються на стелях

Ще версти ще і ще Сухі вершки ялиць і
Жалі мої буйні заводили у блуд
Мене і вимрійки думок моїх облуд
Не раз в ялинниках я ночував на глиці

І ось О вечоре Мандрівку я одбув
Мені явилося у дзвонах славне місто
І похоті мої погинули всі чисто
Обіруч я уже благословляв юрбу

О місто Я сміявсь Палаци мов черінь
Білющих трюфелів на голубому полі
Хто зна де розбрелись бажання прохололі
Скуфійку надягла смиренницька мігрень

Всі перелюбниці до мене йшли на сповідь
В уяві блудних жен святим я став умент
Лорій і Зелотід Луїз і Діямант
Я чув палкі слова Гріхів великих повідь

Нас пойняла Святий спаси і розгріши
Пізнай наші серця жагучі наші ігри
І плоті вибрики і пристрасті як вихри
Цілунки медяні на пагубу душі

І я їх розгрішав гріхи багрянокрові
Тих голих поетес і фей і форнарін
А з помислів моїх лишивсь хіба один
Не чуть не бачить як у млості вечоровій

Пливуть зливаються в якийсь незграйний хор
Коханців стогони і захвати самичок
Сплетіння ярих тіл між кров'яних порічок
І тихі святощі суворих пасифлор